Participarea ființelor după chipul și asemănarea lui Dumnezeu

Despre dragoste în secolul al III-lea

Sfântul Maxim Mărturisitorul

Sursa: Maxim Mărturisitorul „Despre iubire ” PG 90 , 1023-1025.

Text republicat de pe: http://www.myriobiblos.gr

Text **Traducere**

etc. Dumnezeu se cunoaște pe Sine Însuși, cunoaște și evenimentele care sunt sub El. Și Sfintele Puteri Îl cunosc și pe Dumnezeu; ele cunosc și evenimentele care sunt sub Dumnezeu. Dar nu așa cum Dumnezeu se cunoaște pe Sine și evenimentele care sunt sub El, tot așa și Sfintele Puteri Îl cunosc pe Dumnezeu și evenimentele care sunt sub El.

22. Dumnezeu se cunoaște pe sine însuși din esența sa binecuvântată; și evenimentele prin el, din înțelepciunea sa; prin care și în el a creat toate lucrurile. Dar Puterile sfinte Îl cunosc pe Dumnezeu prin participare, fiind dincolo de participare; și evenimentele prin el, prin presupunerea teoremelor din ele.

23. Faptele sunt într-adevăr în afara minții; dar în interiorul ei, ea își asumă teoria despre ele. Nu este așa cu Dumnezeu, imaterialul, infinitul și indefinitul, iar ființa, binele și eternul sunt acordate esențelor.

24. Esența rațională și mentală a sfântului participă la Dumnezeu, căci este ființa sa și iscusința sa spre bine; faima sa de bunătate și înțelepciune; și harul său spre veșnicie. Acesta Îl cunoaște pe Dumnezeu. Și evenimentele din el, presupunerea, cum se spune, a înțelepciunii tehnice luate în considerare în evenimente; care este subtilă și inexistentă în ceea ce este nou.

21. Dumnezeu se cunoaște pe Sine însuși și știe ce a făcut El. Și Puterile Sfinte Îl cunosc pe Dumnezeu și știu ce a făcut Dumnezeu. Dar puterile sfinte nu Îl cunosc pe Dumnezeu și ce a făcut El, așa cum Dumnezeu se cunoaște pe Sine însuși și ce a făcut El.

22. Dumnezeu se cunoaște pe Sine însuși din ființa Sa binecuvântatăși lucrurile create de El din înțelepciunea Sa, prin care și în care a creat toate lucrurile. Însă Puterile Sfinte Îl cunosc pe Dumnezeu prin participare, existând prin virtutea participării ; și lucrurile create de El, luând în sine din ceea ce observă.

23. Faptele sunt într-adevăr în afara minții, dar aceasta primește observarea lor în interior. Totuși, nu este așa cu Dumnezeu, cel fără început, infinit și indefinit, care a acordat ființelor atât existența, cât și calea dreaptă a existenței și existența veșnică.

24. Esența rațională și mentală a sfântului participă la Dumnezeu ; la această existență și la arta de a fi pe calea cea dreaptă; mă refer la bunătate și înțelepciune și la Harul care duce la existența veșnică. Prin urmare, aceasta Îl cunoaște pe Dumnezeu. Cât despre ceea ce a fost creat de El, așa cum s-a spus, prin recepționarea observației cu înțelepciune tehnică a ceea ce a fost creat; care este o componentă nesemnificativă și

10. Patru dintre atributele divine, coezive și protectoare și mântuitoare ale ființelor, Dumnezeu le-a comunicat prin bunătate extremă, producând în ființă esența logică și noetică; ființa, ființa eternă, bunătatea și înțelepciunea. Dintre acestea două a furnizat esența; iar celelalte două, priceperea gnomică; bunătatea și înțelepciunea; astfel încât, fiind în esență, creația este făcută într-o altă esență. Din acest motiv [Calecas tauta], și după chipul și asemănarea lui Dumnezeu se spune că este făcut. Și după chip, ca ființă, ființă; și ca ființă eternă, ființă eternă; ființă și nu fără început, ci fără sfârșit; și după asemănare, ca bun, din bun; și ca înțelept, din înțelept; al său prin fire, din el prin har. Și după chip, toată natura rațională este din Dumnezeu; dar după asemănare, numai cea bună și înțeleaptă.

26. Toată esența rațională și mentală este împărțită în două; adică, în natură angelică și umană. Și toată natura angelică este împărțită din nou în două opinii universale, atât rea, cât și bună, atât sfântă, cât și nelegiuită; adică, în Puteri sfinte și demoni necurați. Și toată natura umană este împărțită doar în două opinii universale, eu zic pioasă și nelegiuită.

27. Dumnezeu, ca existență prin sine, bunătate prin sine și înțelepciune prin sine; sau mai degrabă, ca să spunem mai adevărat, și mai presus de toate acestea, nu are nimic în comun cu inexistentă în minte.

25. Dumnezeu, după ce a adus la ființă esența rațională și mentală, cu o bunătate extremă, a comunicat patru dintre atributele divine, coerente, păzitoare și mântuitoare ale ființelor: Existența, existența eternă, bunătatea și înțelepciunea. Și dintre acestea, pe primele două le-a dat esenței ; iar pe celelalte două, artei opiniei, bunătatea și înțelepciunea. Astfel încât, fiind El în esență, creația se face prin participare. De aceea se spune că „El a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. În ceea ce privește chipul, ca ființă a Ființei; și ca ființă eternă a Celui Veșnic Existător (deși nu fără început, ci fără sfârșit). Și în ceea ce privește asemănarea, ca bună, a Binelui și ca înțelept, a Înțeleptului; El este prin harul Naturii. Și după chipul lui Dumnezeu, fiecare natură este rațională; în timp ce, prin asemănare, numai cea bună și înțeleaptă.

26. Toată esența rațională și mentală este împărțită în două: și anume, în natură angelică și umană. Și toată natura angelică este împărțită din nou în două opinii și grupuri universale, sfânta și opusă ; și anume, în Puterile sfinte și demonii necurați. Și toată natura umană este împărțită doar în două opinii universale, vorbesc despre cea pioasă și cea

întregul. Dar creaturile, ca toate lucrurile, având existență prin har și prin har; iar raționalul și mintea, și facultatea bunătății și înțelepciunii, au împotriva lor; față de ființa lor, non-existența; și față de facultatea lor de bunătate și înțelepciune, răul și ignoranța. Și dacă aceste lucruri există veșnic sau nu [fr. raționalul și mintea] este în puterea creatorului; dar a participa la bunătatea și înțelepciunea sa sau a nu participa este în voința raționalului.

nelegiuită.

27. Dumnezeu, ca existență prin sine, bunătate prin sine și înțelepciune prin sine (poate este mai corect să spunem mai presus de toate acestea), nu are nimic contrar tuturor acestora. Însă creaturile, care își au toate existența din participare și har, au un opus ; la fel cum lucrurile raționale și mentale au un opus în facultatea bunătății și înțelepciunii. În existență, neexistența, iar în facultatea bunătății și înțelepciunii, răul și ignoranța. Și dacă acestea există întotdeauna sau nu, ține de puterea Creatorului. Dar dacă participă sau nu la bunătatea și înțelepciunea Sa, ține de voința ființelor raționale.